

7de zondag van Pasen

Joh. 17, 11b-19

Het Evangelie wat we net hoorden, komt uit het zgn. hogepriesterlijk gebed: het zijn de woorden die Jezus bidt enkele uren voor zijn arrestatie en veroordeling. Dat maakt dat ik eigenlijk het gevoel heb dat een preek niet erg gepast is: op het persoonlijk gebed van mensen kunt en moogt ge eigenlijk geen commentaar geven. Toch een paar bedenkingen.

Eigenlijk zijn het woorden van zorg en bezorgdheid die we Jezus net hoorden spreken: niet zozeer om zichzelf, maar om zijn leerlingen. Nu Hij weet dat zijn uur dichterbij komt, is Jezus bekommerd om wat er met zijn leerlingen zal gebeuren als Hij er niet meer zal zijn. Vanuit die bezorgdheid bidt Hij om een paar dingen: dat de Vader de leerlingen zou bewaren voor het kwaad en dat ze trouw zouden blijven aan hetgeen Hij hen geleerd heeft.

Die bekommernis is begrijpelijk. Zolang Jezus bij hen was, heeft Hij de leerlingen onderwezen en gevormd in woord en daad. Maar als Hij heengaat, ligt de toekomst van zijn zending in de handen van de leerlingen. De verkondiging rust dan op zwakke, menselijke schouders. Vandaar dat Hij zich vragen stelt: zullen de leerlingen sterk genoeg zijn om de verleidingen van de wereld te weerstaan? Hij kent immers hun zwakheden en beperkingen. Zullen ze vast kunnen houden aan het geloof te midden van beproevingen, vernederingen en vervolgingen? Hij weet wat Judas van plan is. Hij weet dat Petrus op het punt staat Hem te verloochenen. Hij weet dat de leerlingen laf op de vlucht zullen slaan bij zijn arrestatie. Wat kan Hij anders doen dan het allemaal toevertrouwen aan Gods handen...?

Over de hoofden van de apostelen heen, zijn die woorden ook voor ons bedoeld. Vandaag rust op ons de taak om dat werk van Christus in onze wereld voort te zetten. Hij heeft immers geen andere handen dan de onze, geen andere stem om op te komen voor rechtvaardigheid dan de onze, geen andere mond om zijn Naam bekend te maken dan de onze, geen ander hart om mensen lief te hebben dan het onze.

Op ons rust de taak om zijn werk voort te zetten, wetend dat wij ook delen in de zwakheid van de eerste leerlingen. Want geef toe: praktisch alles wat we net hoorden noemen, komen we de dag vandaag nog tegen. Eenheid van harte is soms ver te zoeken in parochies en tussen parochianen. De haat tegen christenen is misschien wel actueler dan 20 of jaar leden. Christenen vormen de meest vervolgte groep ter wereld. En die zending in de wereld waarvan sprake is: hebben we dat de laatste 2 generaties niet teveel laten versloffen?

Toch mag die zwakheid en dat falen geen excuus zijn om dan maar met onze handen in onze schoot te gaan zetten, of te denken: na ons de zondvloed. Doorheen al die eeuwen is ook gebleken dat God recht kan schrijven op kromme lijnen. En vergeet nooit dat onvolmaakt werk lang niet altijd betekent dat het nutteloos werk is. Amen

Johan Goris, pastoor